

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна му е за три мѣс. 5, а за пола годниѣ 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ. № 37.

ЦРНЫЙ ПРОСИЯКЪ.

(продужено.)

II.

Дошавша быяше една госноя средиъ величине и дивногъ узраста. Нѣно лице быяше изгубило свѣжость младости, али она юште еднако быяше лепа, и могаше се држати, да е бледоћа нѣны образа и угашень изразъ нѣны очю произведенъ тегобомъ судбе, а не годинама. То быяше една одъ оны госноя, о кои старости неможе се човекъ облаћати, а да нема у цецу крштено писмо. Неки бы држали да има 30 година; болъ извештени говорили су да има 40. Ако е ово последнѣ мнѣнїе основано, морамо безпристрастно примѣтити да е време прилично благо было спрямъ овогъ дражестногъ лица. Шта чини 10 година выше или манѣ, кадъ е человекъ лепъ! На ню бы се могло изреченїе употребити: „Лепота нема старости; любавъ непыта за такове споредие ствари; лепа госноя у истое време увекъ е и млада госноя.“

Што се на нѣой на првѣй погледъ могло приметити, быяше она спорость движена, она небрежливость у држаню, она тромость у ходу, што е свойствено нѣерима трописки земаля. Свако нѣно мицанѣ быяше нѣжно и заокругло, но опеть безъ майсторисаня, изъ свакогъ нѣногъ дивизаня говораше трома грація. Нѣни мишићи чиняше се да свако напрезанѣ избегаваю; нѣни гибки и лепе форме удови тражили су по нагону миръ и у миру задовольство.

Ко непознае сасвимъ очараваяћа свѣйства ове креолске угодности, подъ коюмъ обично твня и гори силна ватра. Ове госное, кое се чине да у дремежу животь проводе, могу, кадъ їй страсть распали, скакати, као срне. Ове беле мишице, за ков и самъ муселинъ нѣе доста ѣжанъ; ове слабе руке, коима бы и тежина лезезе тешка была, стегну кадкадъ и найачу мушку руку тако да оне да прсне.

Госноя Маркиза одъ Рембри быяше креолка*). Она саюжаваше съ прїятношћу свое постойбине ону другу и немаѣ очараваяћу дражестъ паризкия, оно изучено

средство къ допаданю, вешто мешанѣ природе и школе. Дуже задржаванѣ у Француской у томе ю е извештило.

Она се учтиво поклони на Ксавіе-овъ поздравъ, и како е онъ изъ себе изишао скине свое покривало.

„Шта зактевате одъ мене, добра госною! повтори Каралъ, кои е положенѣ кривца узео, кои очекуе свою пресуду.“

„Сећашъ ли се наипосле, да самъ ти госноя мулату?“ рекне госноя одъ Рембри, показуюћи притомъ на одну столицу.

Каралъ брзо донесе столицу.

„Я нисамъ то заборавю,“ одговори онъ.

Госноя одъ Рембри седне, намести боре одъ свое свилене альине и употреби едно два секунда, да найзгоднѣе место нађе. Кадъ га е наипосле нашла, приклони главу на раме и зажмирне.

„Морадо те потражити, „Жуанъ де Каралу,“ рекне она. „Одкадъ нѣе довольна моя речъ, да те дозовемъ?“

Мулатъ отвори уста да се извини; али мигъ Маркизе заповеди му да ћути. — Овај мигъ показиваше му просто подножну клупицу, коя стаяше у другомъ будаку. Каралъ донесе зактеванѣ предметъ и намести подъ ногу госное одъ Рембри. Креолка намести се као што е хтела, прекрстивши нѣжне ноге одну преко друге.

Каралъ стаяше предъ нѣомъ немъ съ оборенимъ очима.

„Двапутъ самъ ти писала,“ продужи госноя одъ Рембри, „двапутъ, — — я теби. Зашто ми ниси одговорю?“

„Нисамъ смео.“

„Ниси смео? Зашто? — Будући си ми быо непослушанъ?“

„Не госною; ваше су заповести испуниѣ.“

Чело Маркизе разведри се.

„Ты си добаръ младићъ, „Жонкиль,“ рекне она съ онымъ онтримъ певаюћимъ гласомъ, коме креолке знаду дати поражаваюћу умилность.“

„Айдъ да видимо, шта си учиню?“

„Придружіо самъ се младићу,“ одговори Каралъ; „ето већъ месецъ дана, како еданъ другогъ неоставлямо“

*) Креолацъ назива се, кои се одъ европски родителя у Америкѣ, а нарочито у шпанскии населбинама родю.

Видите, живимо као браћа; една єдина соба за насъ о-
боицу!“

„То є добро. — Я самъ знала, ты си паметанъ мла-
дићъ. — Далъ!“

„Я знамъ нѣгову историю и нѣгове мале тайне.“
„Съ тимъ болъ!— И шта іоштъ?“

„Госпоіо,“ рекне Каралъ съ жалостнымъ и моле-
нимъ гласомъ, „К савіе ме воли. Одъ дужегъ времена
ніе ме іоштъ нико волю. — Смилуйте се на нѣга; немой-
те му никакво зло учинити!“

„Бѣднй Жонкиле!“ проговори Маркиза, наслана-
юћи главу на столицу.

У нѣжномъ осмейкиваню лежаше мирна, немилосрд-
на иронія (подсмеванъ). Мулатъ зашкрипи зубима, чувство
беснеће мржић потресе нѣгово срце.

„Жуанъ де Каралъ,“ поведе наново речъ Мар-
киза, управляюћи мирный и постоянный погледъ на нѣга,
„Ел' то све, што си учиніо?“

„Онъ є іоштъ тако младъ!“ проумла мулатъ.

Госпоя одъ Рембри мицаше устма, кое бы мица-
нъ вештакъ држао за врло очаравуюће, и пошто є зев-
нула, проговори лагано ове речи:

„Ты одступаешъ одъ ствари, младићу. Айд' да се ра-
зумно разговарамо. Я самъ ти издала єдну заповесть,
ты си є само у пола извршио. То є, као што знаешъ,
опасно.“

„Я знамъ како стоимъ справъ васъ, госпоіо, знамъ;
да ме моя будаласта гордость іоштъ више прави ва-
шимъ робомъ него што бы то было, кадъ се небы на-
лазили у слободной земљи. Проклетъ є быо данъ, кадъ
самъ одричући се свогъ порекла, присвоіо знаменито
име, да бы наипосле уливаюћи дуго време сажалнїе,
єданпутъ и зависть побудіо. Я мишля, да є у Европи, као
тамо кодъ насъ, умлатъ одъ свою презрено, существо,
предметъ подсмея! — Я самъ се преварио, вы сте то зна-
ли, и опетъ сте ме укреплявали у томе. Я се іоштъ опо-
мянїмъ вашегъ осмейкиваня, кадъ сте ушли у трагъ мо-
іой промени. Имали сте узрока смеяти се, госпоіо, еръ
овай случай дао вамъ є роба, роба, когъ людски закони
немогу никадъ прогласити за слободногъ.“

(продужиће се)

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Ј А.

У Београду 8. Мая. Овы дана приспѣо є у Београдъ
г. Вукъ Стефановићъ Караџићъ.

Т У Р С К А.

Изъ Марселя подъ 29. т. м. являю, да є паробродъ
„Латимесъ“ изъ Цариграда слѣдуіоће вѣсти донео, кое
допиру до 25. Априла.

16. Априла дошло є потврѣнъ мира (ратификація) и
таки сутра данъ было є свечано обнародовано. Єдна де-
пеша явила є, да ће рускій посланикъ доћи. Као што
„Журналъ де Константинопль“ явля, навезло се є 35.000
Енглеза изъ Камиша. Корпусъ саюзнє войске кои є у
байдарской долини стаяо, дошао є у Севастополь. Ге-
нералъ Лидерсъ дозволио є да се коняничество генерала
Далонвила край обале у Севастополь поврати. Султанъ
є млогимъ дивизіямъ саюзнє войске квартире у Цари-
граду нашао, што є као што кажу збогъ млоги немира,
кои се свуда появлюю, учиніо. О устанку у Арабїи гла-
сови се непрестано распростиру, и Порта ће и Египтя-
не позвати да іої помогну ову побуну утишати.

Изъ Смирне являю, да су занешени побунѣницы ен-
глескогъ агента у Сирїи и нѣгову сву породицу неми-
лостиво убили. Солиманъ паша повратио є поредакъ у
Магнези, и коловоће казнио є. Истраживаня о ономъ у Вар-
ни учинїномъ преступленію свршена су. Татары се не
престано у Добручу селе. Енглези су 9000 момака изъ
Крима за у Енглеску вѣхъ навезли.

Дервишъ и Мукла паша отицли су у Бесарабію ра-
ди опредѣльиваня границе. У Гази су као што се говори,
бандеру конзула аустрійскогъ Турцы изцепали и нѣга
умало убили нису.

Ф Р А Н Ц У С К А.

У Паризу 1. Мая. Мониторъ доноси намъ єданъ цар-
скїй декретъ, (указъ) по коме ће се само 100.000 момака
одъ пописне класе одъ год. 1847. подъ оружіе сазвати.

У Паризу 28. Априла. Царъ французскїй и царица

преместиће се 2. Мая у палату Сен-Клудъ; а 1. Мая оти-
ћиће кралъ Виртенбергскїй изъ Париза.

— Генералъ Мак-Махонъ поставлїнъ є за ађутанта
царскогъ на место Канроберова.

„Патри“ явля, да ће удова краљица Данска Паризъ
посѣтити. Она се око половине месеца Мая у Паризу
очекує. Она є удовица краля Христїана VIII. и путує
подъ именовъ грофице одъ Олденбурга.

Е Н Г Л Е С К А.

„Морнигъ Постъ“ одъ 28. Априла явля да ће баронъ
Бруновъ іошъ истогъ дана после подне кренути се у
Франкфуртъ на путь; а генералъ Грена шталмайсторъ
краљице Викторїе одпутоваће у Петербургъ съ єднимъ
саморучнымъ писмомъ краљице на цара Александрра.

— Изъ Крима доноси намъ „Таймсъ“ дописе кои
допиру до 14. Априла, Енглеска войска спрема се на по-
лазакъ съ Крима. Генералъ Еиръ са своимъ штабомъ
быо є првый, кои се на море навезао, а одма за нїмъ
слѣдоваће єдна бригада, саставлїна изъ полкова III-ће
дивизїе. — Саобраштай између сѣверне и южне стране
Севастополя быо є последнїй дана врло живостанъ. Мал-
тезцы, кои су тако спекулативногъ и предумзятельногъ
духа набавили су неки видъ скѣла за превозъ, и
такое садъ може прїатель и непрїатель прећи преко при-
станишта, кое є толике беде и толике жертве покрива.
У koliko се по изгледу судити може, єсу сѣверни гра-
дићи доиста огромна и страовита утврѣня. Градићъ
Константинъ врло є мало страдао одъ великогъ бомбар-
даня 5. Октомбра 1854. год. Утврѣня одъ земль нису
готово ни дирнута, а градићъ Катарининъ (кога називаю
градићъ Суваровлѣвъ и Нахимовлѣвъ) сасвимъ є непо-
вреѣнъ. Само градићъ Светога Михаила кои є рѣво
сазиданъ, страдао є одъ авантапова французски изъ о-

своене южне стране. Свудь око овы градова има огромны утврђена одь земль, и нема ни едногь пролаза ни кланца, кога небы браниле и закланяле страшне батеріе. Пристаништа пакъ са своимъ потопльнымъ лађама, одь кой само вр'ови катарка као грозни споменицы надь површиномъ воде вیره, изгледа пусто и жалостно. Одь велики лађа ніе ништа избавльно до неколо чамаца, и Руси нерадо гледи, кадъ се ко приближи ономъ месту гди су ове потопльне. Морски црвь іоштъ ій ніе прогризао, али на ньи се навукла морска трава и свакояко ђубре и као што овди говоре, едва ће се платити трудъ да се извуку изь дублине морске ове огромне лађе, одь кой найвећма жале Руси „Константина,“ коя е najlepша у целой флоти была.

ПРОТОКОЛИ КОНФЕРЕНЦІА.

(продужено)

Грофъ Валевскій напомянъ, да бы прва точка, односећа се на будуће устройство подунавски княжества вактевала, да се нѣне поединости предаду одной особитой комисіи на израђенъ, кое бы комисіе послови знатно протезали и развлачили постиженъ главне цѣли конгреса, кадъ бы одь ньи зависило заключенъ мира. По нѣговомъ мыслѣнью было бы найболъ, да се конгресъ ограничи само на то, да основне черте тогъ устава подунавски княжества сачини, па да се уговараюће стране — сложе, да за найкраће време о томъ предмету едну конвенцію заключе. На тай начинъ моћи ће уговоръ мира быти за найкраће време подписанъ, како небы очекиванъ и стрепенъ Европе тако дуго у неизвѣстности остало.

Ово предложенъ буде претресано нарочито одь аустрійски и енглески пуномоћника.

Првый пуномоћникъ аустрійскій учини еднo предложенъ, кое буде и примљно. У слѣдству тогъ предложена заключи конгресъ, да една комисія, састављна изь грофа Буола, барона Буркней и Али-паше у идућој сѣдници поднесе слогъ оны чланака уговора мира, кои су на то опредѣлени, да сачиняваю основъ конвенціи, коя се има заключити у смотреню подунавски княжества

Грофъ Валевскій вели, да е садъ, кадъ су преговори срећне успѣхе имали, већ време дошло, позвати и Прайску да участвуе на конгресу, као што е то и заключено у сѣдници одь 16. Фебруара; онъ предлага дакле, да се слѣдуюћий позывъ у Берлинъ оправи: „Конгресъ — сматраюћи, да у европскомъ интересу лежи, да Прайска саучаствуе у новымъ наредбама и опредѣленяма коя се односе на лондонскій уговоръ одь 1. Юліа 1841. год. — заключіо е, да грофъ Валевскій, као органъ конгреса, пошлѣ у Берлинъ изводъ изь данашнѣгъ протокола, и да се Прайска позове, да пошлѣ одь свое стране пуномоћнике у Паризъ.“

Конгресъ на то пристане.

Грофъ Кларендонъ вели, да ће подь изьявленъмъ повѣрена, кое онъ полаже у мишленъ рускогъ двора, у иже саюзны сила, смети изразити убеђенъ, да ће гробля, у коима леже саранѣни офицери и прости војници, кои су предь Севастопольомъ и на другимъ точкама руске землѣ изгинули, а исто тако и за нѣговъ споменъ подигнути споменицы быти чувани за вечита времена, и да ће се

съ нима поступати съ почитаѣмъ, кое е сваки дужанъ одавати сѣни покойны, и додае, да бы се онъ ипакъ врло радовао, кадъ бы то обећанъ изь уста руски пуномоћника чуо.

Грофъ Орловъ изьявлюе конгресу свою благодарность, што му е дао прилике, да даде неке доказе о мыслѣнью свога цара, кога е онъ — грофъ Орловъ — вѣрный и савѣстный заступникъ, увѣраваюћи, да су све нуждне мѣре предузете, да се желяма пуномоћника саюзны сила удовлетвори.

Грофъ Валевскій примѣчава, да уговоръ мира мора напоменути и у себи садржавати и подпуну амнестию, кою ће свака ратујућа сила дати свима своимъ поданицима, кои су буди како у дѣлима рата участвовали.

Руски пуномоћници одобре то начело, кое и одь осталь пуномоћника примљно буде.

(Слѣдую подписи)

Протоколъ VIII.

Сѣдница одь 29. Фебруара. 1856. год.

На овой сѣдници присутствовали су: пуномоћници Аустріе, Француске, Велике Британіе, Русіе, Сардиніе и Турске.

Протоколъ прошле сѣднице буде прочитанъ и одобренъ.

Баронъ Буркней подноси извѣстіе о послу комисіе, коіой е у последној сѣдници наложено было, да саставе слогъ оны чланака уговора, кои се односе на будућу организацию подунавски княжества.

Пре него што су ови одь комисіе предложени чланцы прочитани, примѣти баронъ Буркней, да е ова комисія имала при овомъ послу ту цѣль, да изравна и измири несогласна мнѣнія, коя се у последној сѣдници породила.

Праваць, когъ се комисія при овомъ послу придржавала, осныва се на три основна начела:

Заклучити миръ, а да се последній документъ истога, (т. е. самъ уговоръ) не учини зависнымъ одь буди каквогъ іоштъ нерешеногъ дипломатскогъ пытана.

Латити се найбудесни и найцѣлсходни мѣра, да се дознаду и испитаю желѣ жительства о некимъ главнымъ пытанняма.

Да се поштую права сизеренске силе, а и права гарантираюћи сила да се изь вида неизгубе, поставляюћи за нужно слѣдуюће: прво да се изда дипломатскій актъ, кои бы за основъ организацие примљна начела освештао; и друго: да се изда еданъ хитишерифъ, кои ће извршенъ исты начела удѣйствовати.

Комисія поставляюћи ове три идее, предлага, да се одма пошлю депутирцы у Букурештъ, кои ће се тамо седнити съ еднимъ отоманскимъ комисаромъ.

У главнымъ варошима обадвею провинція сазваће се неотложно привремени дивани (скупштине). Они ће се тако саставити, како ће дати довольнога емства за дѣйствително и озбыльно заступничество.

Европска комисія, узевши у призраенъ и рассућенъ желѣ овы дивана, претресаће постоећа правила и законне. Резултати нѣовогъ дѣланя быће послани у Паризъ, као на седиште садашнѣ конференціи. Уговараюће силе заключиће између себе дипломатску конференцію, коя ће быти основана на дѣланю ове комисіе, а Султанъ изда-

ће одъ свое стране еданъ хатишерифъ, кои ће опредѣлити коначно устройство подунавски княжества.

Конгресъ прима предложеный правацъ и одлаже коначно приймањ слога оны чланака, кое е баронъ Буркней прочитао, на другу сѣдницу.

Пуномоћници Русіе и Турске саобштаваю конгресу провѣтъ конференціе, кою су ове државе између себе заключиле у смотреню лаки ратны лађа, кое пограничне државе на црномѣ мору држати смеду.

Они изявлю, да су у одной точки были разнога и противногъ мнѣня. Руски пуномоћници веле да обадрема државама мора дозвољно быти, да осимъ оны ратны и транспортны лађа, кое су за полицайну службу на црномѣ мору опредѣлене, речене државе могу држати јошъ друге оманъ лађе кое бы бдиле надъ извршенъмъ управны и санитарски наредба по пристаништама. Турски пакъ пуномоћници немаю налога, да такве стипулаціе приме.

Руски пуномоћници даю конгресу изясненя, коима се они труде доказати да е нужно бринути се за унутрашню безбѣдность пристаништа и да се у конвенцію (уговоръ) стави еданъ уметакъ и у смотреню оны непокретно стоѣћи лађа, кое бы се имале на то употребити да се пограничне државе црвога мора неизлажу некимъ толкованяма коя бы се могла породити изъ ђутаня, кое се у той точки наблюдава.

(Слѣдуо подписи).

Пуномоћници Енглеске и Француске одговараю, да такове лађе нити ће величину, нити пакъ оружанъ правы ратны лађа имати, и да по томе нѣ нужно, да се исте у конвенціи и назначе. Ако Русія жели имати у своимъ пристаништама лађе, кое се стражарне лађе (patrol-shes) зову, и кое ће се само за ђумручку и санитарску службу, саѣдова телно не на отвореномъ мору употреблявати, то нема основа бояти се, да ће те лађе по трговачкимъ пристаништама дати повода неприятноме толкованю.

Руски пуномоћници узимаю свое предложенъ у смотреню реченогъ чланка натрагъ, но задржаваю себи право, да очекую одобрень свога двора.

Грофъ Кларендонъ примѣчава, да те транспортне (превозне) лађе несмеду быти наоружане.

Грофъ Орловъ одговара, да руске превозне лађе у црномѣ мору исто тако, као превозне лађе други сила по свымъ остальмъ морама мораю единствено поради свое безбѣдности уголико наоружане быти, уколико то зактева природа службе, на кою ће се оне употребити.

Лордъ Кларендонъ вели, да онъ то одъ свое стране не може одобрити.

Ово пытањ буде одложено.

(далъ слѣдуе)

О Г Л А С Н.

Стецишта се отвараю :

1. При Суду Окр. Чачанскогъ а) надъ целимъ иманъмъ поч. Антонія Николића изъ Мусине Рѣке, 16. Маја.

б) надъ целимъ иманъмъ пок. Лазара Любисављевича изъ Горичана, до 14. Маја.

2) При Суду вар. Београда надъ целимъ иманъмъ поч. Димитрія Христића, сапунцие до 14. Маја.

3. При Суду Округ. Црнорѣчкогъ надъ целимъ иманъмъ презадуженогъ Живадина Радойковића и Милоша Јанковића изъ Болѣвца, ортака, до 14. Маја.

Продаваће се на Лицитацији :

1. Сво иманъ Мойс. Живоиновића, быв. Писара Окр. Началн. Пожаревачкогъ, 14. 16. и 16. Маја у Пожаревцу.

2. Виноградъ 14. 15. и 16. а меана 17. 18. и 19. Маја къ маси пок. Саве Филиповића принадлежећи, у Београду на малой пјаци.

3. Рана, кою е уступіо на фондъ удовица свештеника и учителя народъ окр. Валѣвскогъ, и то 14. Маја на У-

бу, 16. у Докмиру, 18. у Мионици, 20. у Каменици.

Стеванъ Петровић иначе Мильковић, изъ Петровца, среза Лепеничкогъ Окр. Крагуевачк, и Танасіе Марић изъ Севойна, общт. Ужичке, проглашени су надлежнымъ Судовима за распикуће,

Подписаный узима честь обзнати почитаемой публики, да е изъ кафане Г. Рашяне, на дунаву постоеће, изишао, и у свою кафану у вароши, до куће татаръ-Јованчине лежећу, данасъ прешао, — молећи да га сви доякошњи гг. муштеріе а и осталь путници посѣтама своимъ удостити изволе; увѣраваюћи њ, да беду са свима потребностима за путника, пристойно угошћени быти.

У Смедереву 23. Априла 1856.

Ранко А. Јовановић
(2—6) кафениа.

Подписаный узимамамъ честь г. г. гостима како изъ Београда тако и са старе явити, да самъ изъ г. Николчетове кафане на малой пјаци леже-

ће о ђурђевудну изселіо се, и у кафану г. Јована Бачванина таки до прѣшашъ лежећу, преместіо. Ово обявлююћи молимъ гг. госте, да бы ме и у будуће свое посѣте удостовили, а я ђу се и одсадъ као и досадъ трудити, да њ онако дочекамъ и угостимъ, како ће они савршено задовольни быти, и као што су, ако се неварамъ, досада задовольни были.

У Београду 28. Априла 1856.

Јованъ I. Стойисављивић
У Бачванина кафани.

Плаць мой иза варош капице на бошку спрямъ куће гг. Попа Панте и Арменуле лежећій, кои съ лица 9, са зачеля 8 а у дужини 18 хватій има, продаемъ изъ слободне руке. Кои бы волю имао овай плаць купити, нека се изволи погодбе ради мени подписаномъ приявити.

У Београду

21. Априла 1856.

Таса Стоисављивић
рабаціа.